

казватъ *бабаити*: по отличныѣ между тѣзи храбрецы, познавахъ господжъ Фанни и дщериѣ ѣ и почитахъ ги за честностьѣ имъ. Не ся знае кой имъ пришушнѣлъ на ухото, за злѣтъ случкѣ съ дщериѣтъ.

Александра ошѣщаше вече приближаваніето на страшнѣтъ минутѣ на ражданіето и сърцето ѣ ся трошеше подъ теготъѣ на срамътъ, и подъ обличеніето на честътъ и свѣстьтъ.

Единъ день портата имъ ся похлопа и три *паликаре-та* (така ще ги наричамы) влѣзохъ щомъ ся отвори.

— Простено ли е, господже, да възлѣземъ горѣ, двѣ думы да вы продумамы?

— Заповѣдайте, капитани, рече Фанни, и ги изведе на горнѣтъ стропъ.

Между двамата паликаре-та отличаше ся познатыйтъ намъ Гырджикъ, който пое рѣчь и каза:

— Господже! Съ голѣмъ скърбъ узнахмы що вы е дошло до главъ. Имай обаче тѣзи добринѣ да ни кажешъ името на *челебіѣтъ*, дѣто е излѣстилъ момичето ти; и остави тѣзи работѣ връзъ насъ.

— Благодарѣтъ ви, рече вдовицата.

— Кажи ни какъ е името на тойзи *челебіѣ*.

— Исидоръ Хрисодактиловъ.

— Дѣ живѣе? попыта Гырджикътъ.

— На голѣмыйтъ пѣтъ, близу до къщѣтъ на Харилата.

— Стига толкозь Господже! Ный ще го направимъ *зетъ* и да ще и да не ще... ный ще станемъ кумове.

— Да бы далъ Богъ.

— Болѣрцы а? Аристократы! Да имъ стоваримъ и ный еднѣ на главѣтъ, да видятъ какъ ся лѣстятъ сиромашкѣтъ момичета!

— Господъ да ви е на помощь.

— На сиромасытъ е Господъ на помощь. Бѣди спокой-